

Kalapos Éva Veronika

Ezek voltak az apák

Amikor Bara közölte vele, hogy kivette a lakást, amit megnézett, este felhívta Gabit. Azért őt, mert Gabinak nem volt senkije. Meg ő volt a legrégebb barátja. Ha elképzelte, hogy otthon ül a kis lakásában, felteszi a lábát az asztalra és sorozatot néz, majdnem boldog lett tőle. Nem örült volna, ha Gabinak is családja van. Ahogy mindenki másnak.

Gabi nem tudott mondani neki semmit, csak hümmögött a kagylóba. Bálint a nagyszobában állt a franciaablak előtt, látta benne a saját arcát, miközben Gabihoz beszélt. Gyorsan becsukta a szemét. Csukott szemmel könnyebb és rosszabb is volt elmondani. Mekkora a lakás, kérdezte Gabi, amikor ő már befejezte, és percek óta csendben voltak. Másfél szoba, mondta. Az nem sok, kicsi, mondta Gabi, szűken lesznek. Elmész, hogy megnézd? Statikailag, nehogy átverjék őket, ezek az újépítésűek papírból vannak. Nehogy ne működjenek a konnektorok, vagy rosszul legyenek kötve. Alexa bír aludni sötétben?

Bálint először csak azt érezte, hogy nyomja valami a mellkasát. Előbb gyengén, aztán erősebben. Hallani kezdte a szívverését a fülében, olyan hangosan, hogy elnyomta Gabi hangját, aki a vízvezetésekről mondott valamit. Kinyitotta a szemét, és ránézett a tükörképére. Az teljesen mást csinált, mint ő. Nem volt a kezében telefon, nem kezdett el folyni róla patakokban az izzadság, nem émelygett. Vigyorgott. A szemébe nézett, és úgy vigyorgott, hogy majd' szétszakadt a képe, aztán tett felé egy lépést. Ott, belül, az üvegben, mintha a thermoüveg legalább egy méter vastag volna. Aztán még egyet lépett. Bálint már semmit se hallott a fülében dobogó zajtól, a végtagjai elzsibbadtak, ha érezte volna a kezét, észreveszi, hogy az izzadságtól kicsúszik belőle a telefon. A másik Bálint megint közelebb jött. Most bőrnöd volt a kezében. De hát nem ő költözik el. Mégis ott volt a bőrnöd, a másik Bálint szorította a fogantyút és vigyorgott. Aztán kinyújtotta a kezét, az ő mellkasára tette, és megnyomta, olyan erősen, hogy nem kapott levegőt. Utána a bőrnöd is eltűnt, és már mind a két tenyerével nyomta a mellkasát, Bálint hátra akart lépni, hogy ne érje el, de nem tudott, állni akarta a nyomást, mint a fiúk ütéseit az iskolában, ha nem bírsz visszaütni, állni kell, de a másik Bálint keze már belesüppedt a mellkasába, és még mindig csak nyomta, nyomta. De legalább már nem vigyorgott.

Gabi bejött hozzá a sürgősségre. Mire odaért, Bara már elment Alexáért a Tánciba. Bálint a folyosón ült, infúzió volt a karjában. Sóoldat. Nem vagyok beteg, mondta Gabi kérdésére. Nem tudom, mi van. Mindjárt küldenek egy pszichológust. Azért ülök itt, meg a sóoldat miatt, még félóra, míg lecsöpög. Gabi bólogatott, jó. Megijedtem, bazmeg. Nem kellett volna azokat mondanom a lakásról. Mindegy, mondta Bálint, igazad volt, majd megnézem. Bara hozott be amúgy, csak elment Alexáért. Nem azért, bárkit behozott volna. Pár éve egy hómesz véreset hányt a kapunk előtt, akkor se a mentőket hívta, hanem ő vitte be a Golfal a Péterfybe. Egy hómesz? Gabi megint bólogatott, jó. Rendes nő az a kurva.

Bálint csak azért hallgatta meg a pszichológust, mert férfi volt. Akkora, mint egy MAN platója, és búzliott a kórházzagtól. Jobban, mint a nővér, aki vért vett tőle, vagy

a bájgúnár ügyeletes orvos, aki azt mondta, nincs szervi baja. Gabi bólogatott, hogy megvárja, ő meg bement a бүдös pszichológussal egy rendelőbe.

elmész te a picsába a hülyeségeddel, igen, megértettem, kiváltom, meg a terápia is

Hazafelé Gabi megkérdezte, nem éhes-e. Bálint még mindig émelygett, legszívesebben telibehányta volna a műszerfalat, hogy ne szorítson már a gyomra, nem, kösz. Aludni akarok. Gabi bólogatott, jó. Még mindig te alszol a vendégszobában? Én, mondta Bálint, kényelmes az az ágy. Jó, bólogatott Gabi, de amúgy tudod, Buba, hogy neki kéne. Ő lép le. Ő a nagy ágyban alszik a gyerekekkel a költözésig.

A következő egy hónapban még háromszor történt meg vele. Egyszer azt hitte, meg fog halni. Hogy a bájgúnár orvos egy barom, már az első is szívroham volt, most meg rakódnak a kis szívrohamok egymásra. Alexa lány létére szeretett építőköcakkal játszani, csak mindig kicsi házakat épített. Bálint megkérdezte tőle, miért nem mer nagyobbat, a lánya meg mondta, hogy merne, de nem akar. A kicsi házakban kicsi emberek laknak, akiknek nem is kell nagyobb ház, mert szeretik egymást. A sok emelet, az sok ember, a sok ember meg már nem szeretheti egymást annyira, mint a kevés.

Akkor a saját lábán is be tudott menni a kórházba, csak nem kocsival, hanem villamossal, mert végig remegett. Nem a bájgúnár orvos volt ott, de ez a másik is azt mondta, nem szervi baj. Lehívatok egy pszichológust, addig kap sóoldatot. Csak azért fogadta el, mert hetek óta alig evett. Már beszéltem pszichológussal. Akkor mit keres itt?

Mindenki azt fogja hinni, hogy bolond. Bara is, a gyerek is. A fiúk is. A főnökük bolond, hetente van egy álszívrohama. És akkor nem építhet semmit, csak a lánya köcáiból, még mindig lent vannak a pincében.

Lehajtotta a fejét, amikor elment kiváltani a gyógyszert. Baseballsapkát is vett, pedig hülyén állt rajta, Bara mindig kiröhögte. Dilibogyót szed. Bolond. Rádásul kétfélét, nyugtató is kell, mert az eleje nehéz lesz, az antidepresszáns először felerősíti a tüneteket, ezt mondta a бүдös pszichológus, de majd a pszichiáter elmagyaráz és felír mindent. Ez meg az én magánrendelőm száma, elvállalom magát. Hívjon.

Tényleg nehéz volt. Amikor elvágódott a fürdőben, összegyúrte a rongyszőnyeget, amit Bara vett valahol, jó drágán. Szerencsére reggel történt, a lányok nem voltak otthon. Az ölébe gyúrte a szőnyeget, először összegörnyedt, aztán kinyújtotta a lábát. Nem lett jobb. A másik Bálint megint teljes erőből nyomta a mellkasát, de most nem látta, csak érezte a meleg tenyerét a bőrén. Ledugta az ujját, hányni próbált, de csak fehér sav jött, jó, kint van az a rohadt gyógyszer. Az a méreg. Folyamatosan remegett, a szeme előtt ott állt a félig üres mosógéles flakon. Összetevők: 15-30% anionos felületaktív anyagok, 5-15% nem anionos felületaktív anyagok, <5% szappan, foszfonát, enzimek, illatanyagok. A jobb lábfejét a bal tetejére tolt, és dörzsölni kezdte a lábujjaival, aztán cserélt, a ballal dörzsölte a jobbat. Megint csere. Jöjjen valaki, vegye az ölébe, és lökje ki a konyhaablakon, az alatt nem fű van, hanem beton. Nem kell ez neki mindenáron.

Másnap megint bevette a gyógyszert, pedig félt tőle. A kis, fehér tablettától, aminek mélyedés volt a közepén, hogy el lehessen törni. Bolond. Gyógyszer nélkül nem tud élni. Mit mondana erre az apja vagy az anyja, akit végül nem hívott fel, mert

nem bírt beszélni. Nem csak vele, senkivel. Bara néha próbálkozott, látta a szemében, hogy sajnálja, de akkor sem maradhatnak. Alexa mindig bement hozzá, mikor hazaért az óráiról, nem nyaggatta, csak bebújt mellé az ágyba. Bálint sose hallotta, hogy megkérte volna az anyját, ne menjenek el, ne hagyják itt Apát így, de tudta, hogy megkérte. Talán végre sírt is.

Miatta ment el a pszichológushoz. A pasasnak a lakásában volt a magánrendelője, de ott is áradt belőle a kórházzzag, csak az otthoni szagok elnyomták valamennyire. Ez nem lesz rövid, úgy készüljön, mondta neki a pasas, építse be a rezsibe a kezelés árát. Egy hónapja nem dolgozom, válaszolta Bálint. Én meg még egy terápiát sem hagytam félbe a pénz miatt, mondta az orvos. Megoldjuk.

Kezdetben folyton az első disznóvágására gondolt. Ötéves volt, a tisztaszobában bedugta a fejét a dunyha alá, hogy ne hallja a disznó visitását. Aztán csak az apja kezét érezte, ahogy magával húzza, gyere, tartsd a tálát. Az anyja kint állt a folyosón, sárga műanyag tál volt a kezében. Mosolygott és odanyújtotta neki. A tál tiszta volt, de az alja rózsaszínes, mintha nem lett volna rendesen elmosva.

Hiába mondta az apja, hogy a disznó már nem él. Élt. Remegett. Bálint keze is remegett, majdnem kilötyt a vér a tálból. A böllér, a Balogh szomszéd, a Balogné meg az apja nevetett, az anyja is nevetett, csak kicsit fehér volt közben az arca. Mindenki kiabált, és pálinkaszaguk volt, a tál már majdnem megtelt, Bálint hallotta, ahogy koccannak a poharak. Kivették a kezéből a sárga tálát, és adtak egy zöldet, annak is rózsaszínes volt az alja.

A pszichológus azt mondta, itt biztonságban van. Ez hülye. A saját fürdőszobájában sincs biztonságban. Mire fel bírt kelni a csempéről, már elolvasta a vécéillatosító használati utasítását is. Ha szembe kerül, bő vízzel mossa ki. A mellkasa annyira fáj, hogy nem tudott kiegyenesedni, úgyhogy négykézláb mászott vissza a vendégszobába. Az ágyban is fáj. De akkor is jobb volt feküdni.

Nem mondott semmit a pszichológusnak, a pasas meg nem kérdezett. Ott ültek egymással szemben, kukán. Bálintot zavarta a csönd, de nem tudta megtörni. Arra gondolt, hogy fogy a pénze, és azért fizet ennek a pasasnak, hogy itt üljenek kukán. Az utolsó öt percben a pasas megkérdezte, hogy szerinte van-e neki lelke, mármint Bálintnak. Bálint mondta, hogy persze, mindenkinek van lelke. Az apám azt mondja, csak az állatoknak nincs. Maga szerint sincs, kérdezte a pszichológus.

annak a disznónak

Bálint azt mondta, nem tudja. Nem szokott ezen gondolkodni. Ő építésvezető, és a téglának biztos nincs lelke. Az csak téglá. És maga szerint miért van az a szólás a téglával, kérdezte a pasas. Hogy az embernek bármikor a fejére eshet, tudja. Ha a téglá bármikor a fejére eshet, akkor nincs lelke? Ami irányítja, hogy hová essen. A téglá csak leesik, mondta Bálint, nálunk is folyton leesnek a téglák a melóban. Senki se olyan barom, hogy odaálljon.

Jó, a téglának nincs lelke, mondta a pszichológus, meg az állatoknak sem. Az apja szerint. Szerintem se, mondta Bálint. Jó, maga szerint se. És magának? Az embereknek van lelkük, mondta Bálint. Csak nem lehet érezni, mármint hétköznap. Csak hétvégén, kérdezte a pasas, és mosolygott. Bálint dühös lett. Nem csak hétvégén,

csak akkor, amikor rossz. Amikor mi rossz? A pasas még mindig mosolygott. Bálint még dühösebb lett. Amikor rossz, érti, nem? Mint most, kérdezte a pszichológus. Mint most. Utána megint csak ültek csöndben.

Másodszorra a pszichológus azt mondta, hoztam magának valamit. Belebotort a táskájába, és odaadott Bálintnak egy nagyalakú, kockás füzetet. Ebbe írhat, ha gondolja. Ha le akarja írni, mi történt. Mivel, kérdezte Bálint. Tollal, ceruzával, ahogy tetszik. Mármost mivel mi történt, kérdezte Bálint. Magával, mondta a pszichológus. Hogy hogy is volt ez az egész. Hogy került maga ide. Nem szoktam írni, mondta Bálint. Nem áll rá a kezem. Nem baj, nem kell sokat, mondta a pasas, nem kell gyakran, csak írjon. Nem tudok. Akkor írjon máshogy. Úgy, mintha nem magával történt volna. Mintha mesélné valakinek. Egyes szám, harmadik személy. Mintha leírná egy ember történetét, akit nem ismer. Mi jut eszébe először, ha erre az egészre gondol? Milyen egészre, kérdezte Bálint, és szégyellte magát, mert izzadt a keze, és látszott az ujja nyoma a füzet tetején. Arra, hogy a felesége elment a lányával, mondta a pasas. Az jut eszembe, hogy elmentek, mondta Bálint. Ültem a kanapén, és figyeltem a költöztetőket. Akkor kezdje így, mondta a pszichológus.

Bara nem engedte, hogy segítsek, mert mindenki azt hitte volna, hogy én is velük megyek Alexa is és a költöztetők is és nem szabad összezavarni Alexát, nem értené csak tízéves, vagyis ősszel lesz, de már annyinak mondja magát [ezt majd kiradírozom]

Borda Réka

A zsugorodó takaró

Befekszem az ágyba, leoltjuk a villanyt, hátat fordít nekem. A mellkasomig húzom a takarót. Nem bújok hozzá, sem ő hozzám. Ismerős ez, megrágott, unalmas.

Az oldalamba fordulok. Az arcom alá helyezem a tenyerem, nagy levegőt veszek, hangosan ásítok. Nem moccan. Nem lehet, hogy máris elaludt. Megemelem a fejem, pislogó remegéseket keresek az arcán. Ebben a gyér, beszökő lámpafényben mintha ráncos sivatagot viselne. Pedig volt idő, amikor olyan meleg és érett volt, mint a Földközi-tenger partjai.

Visszafordulok a hátamra, kinyújtom a lábam. Kilátszik a lábujjam a takaró alól, hűvöset füttyül rá a szoba. Összecsípem talpammal a paplant, lejjebb húzom, mire a mellkasom kezd el fájni. Biztosan felgyűrődött a huzatban, gondolom. Ránézek Vicusra, hátha fent van vagy tudom is én. Szája tátva, megállíthatatlanul csorog ki belőle a nyál. Ütemesen leheli ki azt a dühítő szájszagot.

Felkelek. Megfogom a takaró végét, hullámokat verek saroktól sarokig. Mintha összement volna a paplan. Talán csak a szoba homálya csal meg. Vicus megmoccan, erőtlően felkönyököl, iszik pár kortyot a szekrényére kikészített pohárból, aztán visszarezkedik. Mire bármit is mondhatnék, horkol. Az igazi tengerpartok nem horkolnak.

csak akkor, amikor rossz. Amikor mi rossz? A pasas még mindig mosolygott. Bálint még dühösebb lett. Amikor rossz, érti, nem? Mint most, kérdezte a pszichológus. Mint most. Utána megint csak ültek csöndben.

Másodszorra a pszichológus azt mondta, hoztam magának valamit. Belebotort a táskájába, és odaadott Bálintnak egy nagyalakú, kockás füzetet. Ebbe írhat, ha gondolja. Ha le akarja írni, mi történt. Mivel, kérdezte Bálint. Tollal, ceruzával, ahogy tetszik. Mármost mivel mi történt, kérdezte Bálint. Magával, mondta a pszichológus. Hogy hogy is volt ez az egész. Hogy került maga ide. Nem szoktam írni, mondta Bálint. Nem áll rá a kezem. Nem baj, nem kell sokat, mondta a pasas, nem kell gyakran, csak írjon. Nem tudok. Akkor írjon máshogy. Úgy, mintha nem magával történt volna. Mintha mesélné valakinek. Egyes szám, harmadik személy. Mintha leírná egy ember történetét, akit nem ismer. Mi jut eszébe először, ha erre az egészre gondol? Milyen egészre, kérdezte Bálint, és szégyellte magát, mert izzadt a keze, és látszott az ujja nyoma a füzet tetején. Arra, hogy a felesége elment a lányával, mondta a pasas. Az jut eszembe, hogy elmentek, mondta Bálint. Ültem a kanapén, és figyeltem a költöztetőket. Akkor kezdje így, mondta a pszichológus.

Bara nem engedte, hogy segítsek, mert mindenki azt hitte volna, hogy én is velük megyek Alexa is és a költöztetők is és nem szabad összezavarni Alexát, nem értené csak tízéves, vagyis ősszel lesz, de már annyinak mondja magát [ezt majd kiradírozom]

Borda Réka

A zsugorodó takaró

Befekszem az ágyba, leoltjuk a villanyt, hátat fordít nekem. A mellkasomig húzom a takarót. Nem bújok hozzá, sem ő hozzám. Ismerős ez, megrágott, unalmas.

Az oldalamba fordulok. Az arcom alá helyezem a tenyerem, nagy levegőt veszek, hangosan ásítok. Nem moccan. Nem lehet, hogy máris elaludt. Megemelem a fejem, pislogó remegéseket keresek az arcán. Ebben a gyér, beszökő lámpafényben mintha ráncos sivatagot viselne. Pedig volt idő, amikor olyan meleg és érett volt, mint a Földközi-tenger partjai.

Visszafordulok a hátamra, kinyújtom a lábam. Kilátszik a lábujjam a takaró alól, hűvöset füttyül rá a szoba. Összecsípem talpammal a paplant, lejjebb húzom, mire a mellkasom kezd el fájni. Biztosan felgyűrődött a huzatban, gondolom. Ránézek Vicusra, hátha fent van vagy tudom is én. Szája tátva, megállíthatatlanul csorog ki belőle a nyál. Ütemesen leheli ki azt a dühítő szájszagot.

Felkelek. Megfogom a takaró végét, hullámokat verek saroktól sarokig. Mintha összement volna a paplan. Talán csak a szoba homálya csal meg. Vicus megmoccan, erőtlően felkönyököl, iszik pár kortyot a szekrényére kikészített pohárból, aztán visszarezkedik. Mire bármit is mondhatnék, horkol. Az igazi tengerpartok nem horkolnak.